Ч. 291. Четвер 7 січня 1909 (25 грудня 1908). Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Запросини до передплати.

Вже лиш короткий час ділить нас від кінця року; длятого пригадуємо нашим Вп. Передплатникам, що пора відновити передплату.

Вступаючи в д е в я т н а й ц я т и й р і к нашого видавництва, будемо як і доси старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю; щоби ширила взаїмну братню любов і згоду не лиш між дітьми одного і того самого народу, але й зі всїма тими, з котрими воля Божа і події історичні злучили нас на одній земли, та щоби подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читачів зі здобутками на всїляких полях людского знаня, стала ся для читачів в їх вільних від занятя хвилях жерелом приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня та щирим і совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись“ буде і в новім році виходити під тими самими услівями що доси а іменно:

**Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Старостваx:**

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 4·80 с. |
| на пів року | „ | 2·40 „ |
| на чверть року | „ | 1·20 „ |
| місячно | „ | —·40 „ |
| поодиноке число | | 2 с. |

**Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 12, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:**

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 10·80 с. |
| на пів року | „ | 5·40 „ |
| на чверть року | „ | 2·70 „ |
| місячно | „ | —·90 „ |
| поодиноке число | | 6 с. |

## Вісти політичні.

*До ситуациї. — Векерля у Відни. — Заострені відносини з Сербією. — Турецкий голос против Ізвольского.*

„Neue fr. Presse“ доносить, що послідний речинець, до котрого мусять бути полагоджені войскові справи, коли жадане підвисшене континґенту рекрута не має бути здержане, єсть місяць май. Войсковий заряд наміряє жадати підвисшеня континґенту рекрута в дорозі додаткового кредиту; позаяк поклика́не рекрутів в остаточнім случаю може бути пересунене до червня, отже в маю відповідний закон мусить бути принятий обома радами державними і санкціонований Короною.

У п. президента міністрів бар. Бінерта відбула ся вчера конференция, дотикаюча торговельних переговорів з Румунією.

Вість о скликаню комисиї реформи реґуляміну на день 17 с. м. полягає на помилці. По конференциї з предсїдателем комисиї дром Фухсом і президентом палати послів дром Вайскірхнером постановлено, аби комисия відбула засїдане дня 18 і 19 с. м. і полагодила цілий

## Царівна Лілїт.

З француского — Жіля Леметра.

Царівна Лілїт, дочка царя Ирода, лежала на своїм багрянім ліжку і спала, а муринка Івун холодила єї чоло віером. Коло ніг царівни дрімала єї кітка Астарот.

Царівна Лілїт мала пятнайцять літ. Єї очи були глубокі, як вода в кирници, єї уста подобали на цьвіт....

Їй снила ся єї мати, цариця Мариямна, що померла, коли Лілїт була ще дуже мала. Она не знала, що єї отець велів єї матір убити із заздрости. Але она знала, що в одній далекій комнатї таємничого замку переховував він тіло покійної цариці, забальсамоване в меді і пахучих коріннях та що все ще єї оплакував.

Она думала о своїм вітци, царю Ироді, що все був такий понурий і недужий. Часами замикав ся він в своїй комнатї і тоді чути було єго крик. Єму видавало ся тоді, що бачить тих, котрих велів поубивати: свого шваґра Костобара, свою жену Мариямну, своїх синів Арістобуля і Александра, братів Лілїтиних, свою тещу Александру, єї сина Антипатра, законоучителя Бабу бен Буля і богато инших. І хоч Лілїт о всїм тім нїчого не знала, то все таки будив єї отець в ній великий страх.

Думала о мессиї, котрого вижидали жиди і о котрім єї няня Еґля, що вже також була померла, часто з нею говорила. І хоч мессия мав бути царем на місце єї вітця, говорила собі, що радо хотїлаб єго бачити, бо далека сила притягаюча тої чудесної події не давала їй роздумувати над тим, як то всьо може стати ся.

Вкінци думала о малім Гозаели, синї своєї посестри Забуди, що мешкала в Вифлеємі. Гозаель був малий, однорічний хлопчик, що сьміяв ся і вже починав говорити. Лілїт ніжно любила єго. І майже кождого дня веліла запрягати мули до кедрового воза та їхала з муриньскою невільницею Нун, аби відвідати малого Гозаеля.

О всїм тім думала Лілїт, а також о тім, що она така самітна в сьвіті, та що без малого Гозаеля незвичайно нудилась би.

Відтак пішла Лілїт до огороду, аби перейти ся в тіни великих сикомор.

Тут стрітила старого Забулона, що колись був начальником царскої ґвардиї. Ирод замінив відтак жидівску ґвардию римскими вояками, але що мав довіріє до старого Забулона, повірив єму нагляд над тою частию замку, яку замешкувала царівна Лілїт.

Старий Забулон, що вже від кількох літ недомагав, сидів на камінній лавці і грів ся до сонця. Вік так єго похилив, що єго широка борода лежала на колїнах.

Лілїт відозвала ся до него:

— Ти сумний, старий Забулоне?

— Я сумую, бо цар видав приказ одному центурионови, аби завтра досьвіта в Вифлеємі поубивано всї діти понисше двох літ.

— Ох! — скрикнула Лілїт. — Длячого?

— Бо волхви заповіли, що народив ся мессия, але нїхто не знає, по чім єго можна пізнати, а волхви вже не вернули, аби сказати, що найшли єго. Коли всї малі діти будуть поубивані, може бути цар певний, що мессия не уйде єго рук.

— То правда — сказала Лілїт — то добре обдумано.

По хвили роздумуваня спитала:

— Можна єго бачити?

— Кого?

— Мессию.

— Аби єго можна бачити, треба би знати, де він. А коли би було звістно, де він, то король не потребував би приказувати, аби поубивано всї діти.

— Правда — сказала Лілїт.

Відтак додала притишеним голосом, немов би боялa ся власних слів:

— Мій отець таки дуже злий чоловік.

Відтак нараз:

— А малий Гозаель?

— Малий Газаель помре разом з иншими, бо вояки мають приказ перешукати всї доми.

— А однако я певна, що малий Гозаель не є мессиєю. Як він може бути мессиєю? Атже то син моєї посестри.

— Проси вітця, аби єму дарував житє.

— Я того не посьмію.

Відтак почала знов:

— Піду сама з Нун, возьму малого Гозаеля і укрию єго в моїй комнаті. Там буде безпечний, бо цар майже нїколи не заходить до тої комнати.

* * *

материял. Палата послів буде скликана на день 20 с. м.

Ческі аґрарці на вчерашнім засїданю постановили на дальше полишити ся в опозициї против правительства.

Угорский президент мінїстрів др. Векерле, котрий прибув до Відня вчера рано, відбув конференцию перед полуднем з мінїстром à latere Зічім і радником секцийним мінїстерства заграничних справ Вімпером, відтак зложив новорічні відвидини кільком членам Двора і дипльоматам, а о першій з полудня удав ся на сніданє до бар. Бінерта. По полудни відвідав др. Векерле бар. Ерентали. Векерле лишить ся у Відни імовірно два або три дни і буде нинї на авдиенциї у Цісаря.

З причини острої промови Миловановича в сербскій скупштинї удав ся вчера з порученя свого правительства австро-угорский посол в Білгородї ґр. Форґач до Миловановича і зажадав пояснення. Милованович у відповіди вказав на те, що в оповіщенім справозданю єго промова не була подана точно. Точний зміст промови буде оповіщений в найблизших днях. Аж до того часу треба здержати ся з осудом о значіню слів мінїстра. — Times доносячи о тім, пише, що побоює ся уступленя Миловановича, бо оно не причинилось би до скріпленя европейского мира. Коли Милованович в хвили розгорячення перехопив ся в своїх словах і зробив похибку, то розвага повинна Австро-Угорщинї наказувати удаванє глухої супротив такої необережности мужа державного, котрий — як звістно — впливав лагодячо на воєнну партию в краю. Ми пересьвідчені — пише Times — що найдуть ся средства, щоби здержати єго уступленє, котре було би для всїх інтересованих шкідне.

Чи надії Times-а збудуть ся, годї знати, бо як доносять нинїшні телеґрами, сербский кабінет подав ся до димісиї. Король димісиї не приймив, заявляючи, що тепер, коли скупштина не зібрана, він не має можности полагодити кризу.

Против Ізвольского відозвав ся в Moniteur oriental також турецкий голос, котрий заниме ся оповіщенєм віденьского мінїстерства заграничних справ і зазначує, що Ізвольский признав, що Росия є звязана супротив Австриї, а мимо того рад би він викликати новий заколот, як би не було договорів. Троха за пізно оглянув ся Ізвольский спасати турецкі інтереси, котрі Росия перед 30 роками потоптала ногами. На погляд сего турецкого полїтика є льоґічнїйша теза поставлена Віднем, а турецкі інтереси лїпше обезпечені переговорами з Австро-Угорщиною.

Туреччина нїчого не скористає на здїйсненю намірів Ізвольского. Річ ясна, що Ізвольский глядить вдоволеня особистої пімсти на бар. Ерентали, котрий на дипльоматичній шахівници побив єго два рази.

# Новинки.

**Львів, дня 6-го січня 1909.**

— **З надходячими сьвятами Рождества Христового** желаємо нашим Вп. Читачам опровести сї сьвята весело в щастю і радости та нових діждати і на нас не забувати. Христос раждаєть ся!

— **Імепованя.** Львівский вис. суд краєвий іменував официяламі канцелярийними ad personam канцелїстів, між иншими: Мар. Олеховского в Перемишлянах, Волод Озимкевича у Винвиках, Йос.

---

Лілїт веліла запрячи мули до кедрового воза, поїхала з Нун до Вифлеєма, зайшла до своєї посестри Зебуди і попросила, аби она дала їй малого Гозаеля на один день.

Але зовсїм нїчого не сказала Зебудї о тім, що чула від Зебулона, такий страх мала перед вітцем.

Нун укрила під своєю заслоною малого Гозаеля і Лілїт вернула з своєю доброю невільницею до палати, коли сонце заходило за мури Єрусалима.

* * *

Коли Лілїт прийшла до своїх комнат, взяла дитину на руки. Хлопець сьміяв ся і сягав своїми малими ручками по довгі золоті ковтки в ушах царівни.

Але Нун, що в сусїдній комнатї приладжувала для дитини їду, вбігла нараз і скрикнула:

— Цар, цар іде!

Лілїт ледве мала час укрити Гоазеля в широкім коши і кинути на него кілька шовкових хусток.

Цар Ирод увійшов тяжкими кроками, згорблений, в єго почорнілім лици дико блестїли кровю набіглі очи, єго нашийники і золоті бляшки дзвенїли. Щока долїшна дрожала так, що аж єго довга борода трясла ся.

Він обернув ся до Лілїт:

— Звідки ти вернула?

— З Єрихона — відповіла.

Она поглянула на царя спокійнїйшими очима.

— Ох, яка она подібна до неї — воркнув Ирод.

В тій хвили дав ся чути тихий плач з коша.

— Тихо — сказала Лілїт до своєї кітки Астароти, що дрімала на земли. Відтак обернула ся до царя:

— Тату, ви якісь сумні. Не схочете послухати моєї піснї? — і вхопила цитру та почала співати пісню о рожах. Немов наляканий сказав король до себе:

— Ах, той голос... — і утік з комнати гонений жахом, бо Лілїтин погляд і єї гнів нагадали єму голос і очи цариці Мариямни.

* * *

Вскорі по тім війшла Лілїт до огорода і побачила старого Забулона, що плакав:

— Чого плачеш, старий Зебулоне? — спитала єго.

— Тиж знаєш, царівно; плачу, бо король хоче убити ту малу дитину, що єсть месиєю. Ти, царівно, така добра і милосердна, повинна би остеречи вітця і матір тої дитини.

— Але де я їх найду?

— Питай мешканців Вифлеєму.

— І чи справдї месия народив ся?

— Очивидно, бо він народив ся в Вифлеємі, в часї означенім пророками, а й волхви бачили єго звізду.

— Він мусить бути хороший, хоч малий, правда, Зебулоне?

— Писано єсть, що він найкрасший між всїми людскими дїтьми.

— Піду, побачу єго — сказала Лілїт.

* * *

Коли ніч прийшла, завинула ся Лілїт в темну намітку, нараменники і золоті ковтки, нашийники і дорогі камені, які єї украшали і блестїли крізь густий темний серпанок лагідно як звізди на небі. І Лілїт подобала тепер на ніч, якої імя мала.

Бо Лілїт значить в европейскій бесїдї ніч.

Она незамітно викрала ся з палати в товаристві муриньскої невільницї Нун.

Лілїт застала в Вифлеємі Зебуду і єї мужа Метуеля в глубокій молитві. А обоє були осяяні якоюсь великою радостию.

Лілїт придумала підступ.

— Гозаель здоровий — сказала она. — Завтра привезу єго вам назад. Але коли ви знаєте, де є месия, то заведіть мене до него. Я приходжу єму поклонити ся.

Метуель був простий чоловік; не розумів ся на хитрощах і сказав:

— Поведу тебе там, царівно Лілїт.

* * *

Коли прийшли на місце, де було дитя, Лілїт дуже здивувала ся, бо ожидала чогось незвичайного і величавого, не знаючи навіть що, а побачила лиш оперту о скалу хатину, а під соломяною кришою осла, дитину і якогось чоловіка, що виглядав як ремісник, женщину з простого народа, що без сумніву була дуже хороша, але бліда і слаба, а до того дуже убого одїта. Дитина лежала на соломі і спершу видалась їй подібна до всїх иньших.

Але коли приступила близше, побачила очи дитини і в тих очах увиділа щось, що зовсїм не було дитяче — безконечна, надлюдска лагідність і доброта. І аж тепер помітила, що стайня була осьвічена лише сьвітлом, яке виходило з тих очий.

Она промовила до молодої матери:

— Як називаєш ся?

— Міріям.

— А мала дитинка?

— Ісус.

— Оно виглядає дуже чемне.

— Плаче часом, але нїколи не гнїває ся.

— Позволиш менї поцїлувати єго?

— Очивидно, царівно — сказала Міріям.

Лілїт нахилила ся і поцїлувала дитину в чоло.

— Отже та дитина єсть месиєю?

— Ти сказала.

— І она буде царем юдейским?

— На те зіслав єї Бог на сьвіт.

— Отже колись буде вести війну, убивати людий, царя Ирода або єго наслїдника зложить з престола?

— Нї — сказала Міріям — бо єго царство не єсть від того сьвіта. Він не буде мати нї сторожі, нї вояків, нї палат, нї скарбів. Не буде побирати податків, а буде жити над Генезаретским озером як найбіднїйший рибак. Буде слугою понижених і малих. Буде слабих уздоровляти, засмучених потїшати. Буде учити чемности і справедливости, буде панувати над серцями а не над тїлом. Буде терпіти, аби нас научити вартости терпіня. Буде царем сльоз, царем милосердія і прощена. Бо буде людий любити. А тим, котрі тужать за любовію, котрих не може вдоволити земля, скаже, як їх бідне серце зможе найти вдоволенє і радість. Буде безконечно милосердний для тих, котрі хоч провинять ся, задержать дар любови і честноту почувати себе братьми других людий, а не вивисшувати ся понад них. І без сумнїву буде мати престол...

— А бачиш — сказала Лілїт все ще недовірчиво.

— ...але — говорила Міріям дальше — тим престолом буде хрест На хрестї умре, возьме на себе гріхи людий, аби Бог, єго небесний Отець, був їм милостивий.

Лілїт слухала дивуючись. Поволи відвернула голову до ясел. Виділа, як дитина їй придивляла ся і під впливом того глубокого погляду упала на колїна і шепнула:

— О всїм тім я ще нїколи не чула.

І стала молити ся.

А Нун, добра муриньска невільниця, вже давно стояла на колїнах і плакала.

— Я знаю — сказала Лілїт, підіймаючись — що цар Ирод глядає того дитяти, аби єго убити. Возьміть того осла — я заплачу за него властителеви — і утїкайте.

* * *

Вузкою дорогою через горбки дістали ся Ісус і Єго мати і Йосиф і Лілїт і муриньска невільниця та осел в долину.

— Тут мушу з вами розстати ся — сказала царівна. — Я царівна Лілїт, дочка царя Ирода. Не забувайте на мене.

І коли Міріям держала на руках малого Ісуса, пустила ся в дорогу на ослї, веденім Йосифом на право, слїдила Лілїт крізь пітьму ночи своїми очима за яснїючим звіздистим вінцем, який окружав божеске чоло малої дитини.

І сама в тій хвили, коли таємне бліде сьвітло щезло за ліском сикомор, роздав ся на дорозї з ліва тупіт кіньских копит, брязкіт зеліза, в сьвітлї місяця заясніли шеломи, відділ римских вояків маширував до Вифлеєма...

Ковалева в Дрогобичи, Фр. Паштику в Тернополи, Вол. Гавха в Любачеві, Людв. Костку в Яворові, Йос. Мяновсколо в Станиславові, Ів. Шамбре в Коломиї, Мих. Матковского в Городку Ягайл., Стеф. Загаевича в Калуши, Ів. Голейка в Судов. Вишни, Кар. Городиского в Мостисках, Ант. Греника в Дрогобичи, Волод. Слівіньского у Войнилові, Кар. Якубишина в Снятині, Ів. Коцая в Скалаті, Стеф. Подолюка в Яворові, Стан. Мицавку в Станиславові, Ник. Мащака в Комарні, Дм. Ковульковича в Дрогобичи, Фр. Воляника в Бучачи, Юл. Івановича в Залівцях, Вол. Карабіна в Зборові, Ант. Конопку в Теребовли і Ант. Гуменюка в Станиславові, всіх з полишенем в дотеперішних місцях службових. — Гал. Дирекция почт і телеграфів іменувала укінчених ґімназистів: Стан. Вайзера і Генр. Зральского та офіцианта почтового М. Зачка практикантами почтовими у Львові.

— **З рускої женьскої ґімназиї у Львові.** Подає ся до відома інтересованих, що наука в женьскій ґімназиї СС. Василиянок у Львові розпічне ся по Різдвяних феріях ві второк дня 12 січня.

— **Труп в саджавці.** Вчера рано добачив міский стражник в саджавці стрийского парку у Львові в полонці тіло якоїсь женщини. Небавком видобуто его і показало ся, що есть то молода дівчина літ 16—18, походяча, як можна було вдогадувати ся по одіню, з ліпших кругів. При погибшій не знайдено ніякого доказу, котрий би вказував як она називала ся. Не звістно також, чи сама собі житє відобрала, чи стала ся жертвою якогось злочину. Тіло відставлено до заведеня для судової медицини. Поліция веде дальше слідство.

— **Дрібні вісти.** Місто Львів висилає нині 2000 К для потерпівших від землетрясеня в Італії на руки президента Риму п. Натана. — Шкарлятина у Львові, як здає ся, зменшає ся. В днях 1 і 2 с. м. не зголошено ані одного случаю занедужаня; подужало 9 осіб, умер один 7-літний хлопець. Дня 3 с. м. був 1 случай занедужаня, подужало 9 осіб, не помер ніхто. — О. Л. Підгородецкому, гр. к. парохови в Солонки вкрадено вчера на площи Бернардиньский футро з воза. — В парку личаківскім арештовано капраля 15 пп. Бойчука за то, що вирізав собі там ялинку. — Згублено ковнір з кримских баранків вартости 160 кор. — Один поліциянт знайшов вчера пачку на боїв револьверових. — Знайдене боа з кримских баранків можна відобрати у п. Кржановскої при ул. сьв. Яцка ч. 12. — В Сєнилові і Сєнилівку проявила ся шкарлятина. — Студентови фільософії п. Познаньскому вкрали вчера злодії одінє і постіль вартости 200 К.

— **Недалеко втекли.** Львівска поліция одержала в понеділок телеграфічне повідомлене, що в неділю в ночи вкрали якісь злодії в Бергометі на Буковині готівкою 6200 К, а рівночасно подано також, що підозріне о ту крадіж есть на якогось Филипа Зенфта і Настю Кемпіньску. Небавком опісля наспіла телеграма з Бібрки, що тамошна жандармерия арештувала Филипа Сенфта, при котрім знайдено готівку 6253 К, а разом з ним арештовано також якусь женщину, котра каже що називає ся Лопатиньска. Поліция, шукаючи в своїх актах інформациї що до арештованих, знайшла, що до арештования, знайшла, що Филип Сенфт допустив ся в падолисті м. р. крадежі брилянтів і гардероби на шкоду фабриканта Габера в Княгинині кольонія під Станиславовом. Крадіж ту виконав Зенфт при помочи своєї товаришки, налогової злодійки, Насті Колтуцкої, котра має нині 28 літ, а зачала вже від 13 року житя красти та й краде до нині. Арештована в Бібрці Анастазия Лопатиньска есть без сумніву Колтуцкою. Зенфт втікав з Бергомета зі своєю товаришкою і висів в Бібрці і ані не прочував, що так борзо дістане ся в руки жандармериї, котра навіть ще й нічого не знала про его крадіж в Бергометі.

— **В Росиї просьвіти не потреба.** Звістний росийский народолюбець Макушін жертвував 25 000 рублів на основуванє читалень по селах на Сибірі. Росийске міністерство „просьвіти" (поправді хиба „темноти") не позволило приняти тої суми.

— **Про напад на почту в цїли рабунку** в Штульвайсенбурзі (Білгороді королівскім) на Угорщині доносять: В уряді почтовім на двірци в згаданім місті мали з суботи на неділю нічну службу: контрольор Жолтан Кіш, літ 39, офіциял Франц Шмідт, літ 22, і слуги почтові Стефан Беренїй та Йосиф Сайко. О год. пів до 12 в ночи станув на стациї поїзд особовий а оба слуги почтові і офіциял відобрали два мішки з грішми і занесли до уряду. Упоравшись з роботою, лягли спочивати не розібрані, щоби досьвіта станути до роботи при другім поїзді. Було може пів до 2 год. рано, коли слуга Беренїй хотів замкнути двері від перону. Нараз станув перед ним якийсь хлописко як дуб. Він мав на лици маску із жовтої шкіри, з під котрої звисала довга приправлена борода і був узброєний від голови до ніг. В правій руці держав великий револьвер, за шкіряним чересом мав два менші револьвери а на плечи ніс карабін, котрий увійшовши, до уряду почтового, поклав на столі.

На крик слуги вбігли оба урядники і другий слуга а побачивши замаскованого, так перепудили ся, що аж задеревіли і не мали відваги рушити ся. Розбійник тоді завізвав їх остро, щоби добровільно віддали ему всі гроші, бо в противнім случаю всіх їх вистріляє. Перепуджені урядники дали ему 23 грошевих листів, в котрих разом було 58.000 кор. Розбишак сховав ті листи до шкіряної торби, яку з собою був приніс, і остерігав урядників, щоби не важили ся ему щось робити, бо то нічого би їм не помогло, позаяк его ватага обступила цілий дворець. Він зажадав тепер, щоби они отворили ему ще й вертгаймівску касу а коли один з урядників відповів ему, що они самі не можуть єї отворити, розбишак стрілив з револьвера і убив на місци контрольора Кіша. Він стрілив ще кілька разів і зранив слугу Беренїя в плече. Тоді Беренїй не надумуючись довго, кинув ся на розбишака; ему прискочив на поміч ще й другий слуга і так оба звалили розбишака на землю, котрий зачав знов стріляти і зранив Беренїя тяжко ще й в друге плече. Тоді Сайко вирвав ему револьвер з руки і так вдарив ним по голові, що розбишака убив на місци.

Перепуджений офіциял і оба слуги все ще не важили ся вийти з уряду думаючи, що дійстно на дворі стоїть ватага убитого розбишака. Аж офіциял впав на гадку зателеґрафувати до Будапешту і просити, щоби звідтам дали знати в Штульвайсенбурзі на стациї, що стало ся. Небавком опісля прийшов один урядник руху з візьмома людьми з головного будинку двірця віддаленого від почти лиш на 50 кроків а опісля й директор поліциї Сімон зі слідчою комісиєю. Директор поліциї придивившись добре убитому розбишаці, сказав зараз, що то есть Стефан Керн, слуга із заведеня поправчого і так було дійство. Приведена до трупа жінка Керна розпізнала в нім свого чоловіка. Керн був давнїйше жандармом, а в поправчім заведеню яко слуга справував ся так добре, що ему признано 500 кор. нагороди, котрі мав одержати якраз в день опісля по своїм рабунку, котрий позбавив житя его і другого чоловіка, котрий лишив вдовицю і четверо дрібних діточок.

— **Дуже хороші переписні листки.** За ходом „Сокільского базару" появила ся в торговли нова серия дуже хороших переписних листків примінених до сьвят Різдва і Нового року. Серия складає ся з вісьмох карток, украшених рисунками Т. Гриневича (сільскі зимові краєвиди, ангел, сьв. Николай і т. п.) та обведених мережанками.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером. Білети продає рание Народна Торговля.

В четвер, дня 7 січня „Мари" голосна родинна драма в 3 діях Г. Ібсена.

# Телеґрами.

**Берно моравске** 6 січня. На вчерашнім вечірнім засіданю мужів довіря ческо-моравскої народної партиї, повитав зібраних предсідатель Страньский, а відтак обговорювано ситуацию політичну. Ухвалено проґраму предложену пос. Сіленїм і вибрано комітет виконуючий, а відтак принято внесене пос. Будиньского, взваваюче до укінчення розпочатих переговорів в цїли фузиї ческої партиї поступової з моравскою партиєю народною. Ухвалено також поробити кроки в справі скорого скликаня моравского сойму.

**Мессина** 6 січня. Вчера видобуто з під развалин ще одного живого чоловіка. Заєдно надходить велика скількість поживи.

**Париж** 6 січня. Вчера вечером на острові Тенерифа дало ся почути сильне землетрясене, котре тревало 12 секунд. Нещасливої пригоди не було. Жителі острова дуже занепокоєні.

**Лісбона** 6 січня. Число осіб, що на острові Фаял занедужали на джуму, збільшило ся.

**Рим** 6 січня. Знищені внаслідок землетрясеня каблі направлено, а телеґрафічне получене межи Римом а Сицилією знов заведено.

**Амой** 6 січня. Після урядових вістий, вибух коло Мукдена бунт в хіньскім войску. Збунтовані, числом около 1000 завели борбу з войском, яке позістало вірне правительству і побили его.

# Надіслане.



За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).